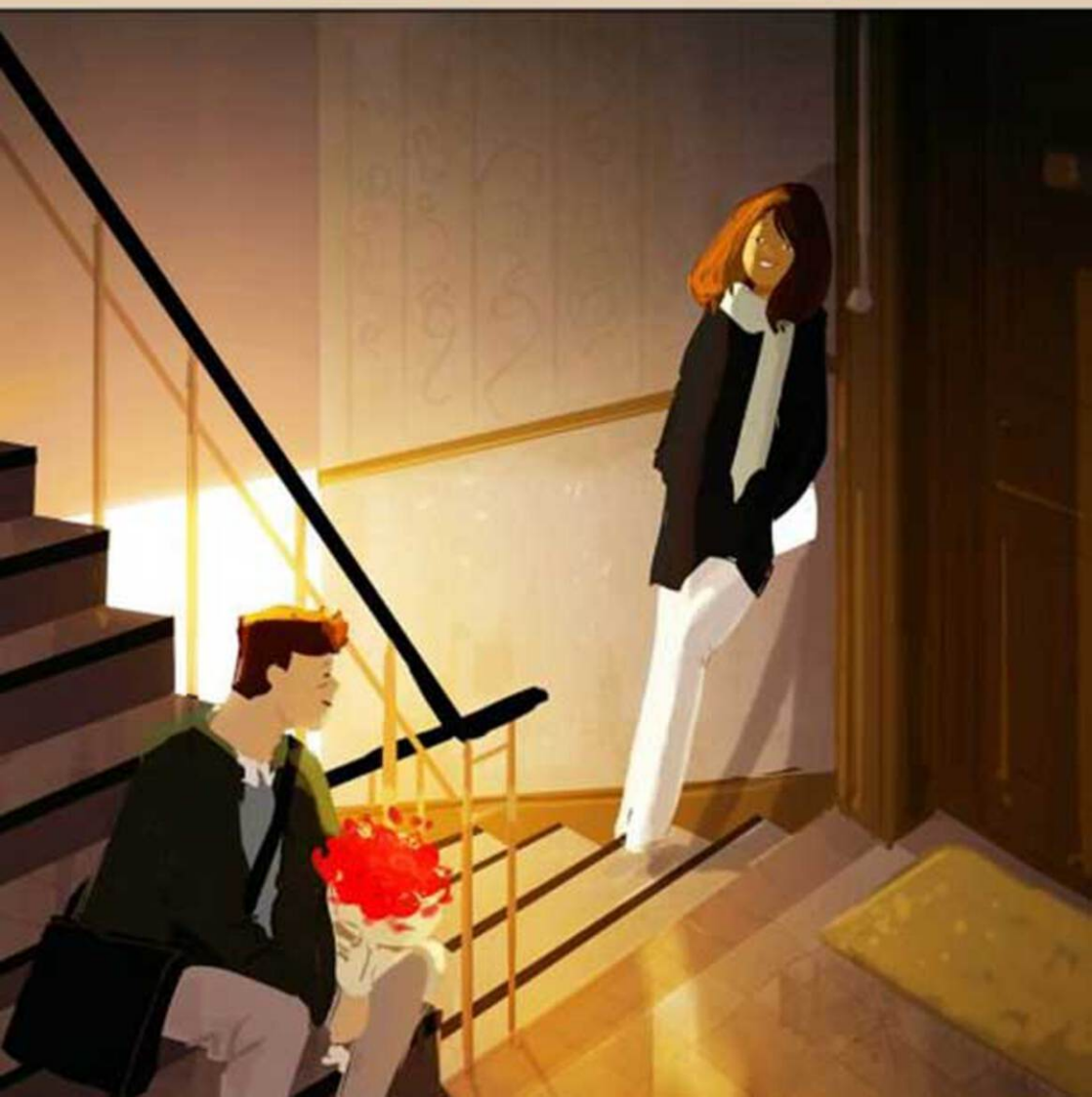

ရှင်နွယ်ဟန်
လှည့်ကြည့်ပါဦး

အပိုင်း(၁)

ကျွန်မအမည်က အဖြူရောင်။ အများကတော့ ဖြူ လို့ ပဲ တရင်းတနှီး ခေါ်ကြတယ်။ ကျွန်မက နာမည်နဲ့ အလိုက် အဖြူရောင်တွေပဲ နှစ်သက် တယ်။ ကျွန်မမှာ မိသားစု လေးယောက်ရှိတယ်။ မေမေဒေါ်ပိတောက်ရ ယ် ကျွန်မ အဖြူရောင် အလတ်မ ပန်းနုရောင်နဲ့ မောင်လေး အရင့်ရောင် တို့ ပဲဖြစ်တယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်မမှာ အရမ်းချစ်ပြီး အရမ်းသဝန်တိုတတ် တဲ့ ချစ်သူ တစ်ယောက်ရှိတယ်။ သူ့အမည်က ညီစေမင်းတဲ့ ။ မောင်က ကျွန်မအပေါ် ဘယ်လောက်ထိတောင် သဝန်တိုလဲဆိုရင် ချိန်းတွေ့တိုင်း အပြစ်မရှိ အပြစ်ရှာနေ တော့တာပါပဲ။

ဒီနေ့လည်း ချိန်းထားတဲ့ နေရာ ရောက်တော့ ညီစေမင်းက ...

"ဖြူ မင်းဘာလို့ မိတ်ကပ်တွေ လိမ်းထားရတာလဲ ဟင် နှုတ်ခမ်းနီ တွေရော မင်းအခုတလော အရမ်းပဲများ နေတယ်နော်"

"အိုမောင်ကလည်း မောင်နဲ့ တွေ့ဖို့ ချိန်းထားမှ တော့ ဖြူလည်း ပြင် ပြင်ဆင်ဆင်နဲ့ လာရမှာ ပေါ့ ဖြူ ဒီလိုပြင်တော့ မလှဘူးလား မောင်"

"မကြိုက်ဘူး မပြင်နဲ့ နောက်တစ်ခါ အဲဒီ မိတ်ကပ်တွေ နှုတ်ခမ်းနီ တွေ ဘာတစ်ခုမှ မလုပ်ပါနဲ့ မောင်မကြိုက်ဘူး မောင်က ..."

"ကောင်းပါပြီ မောင်ရယ် မောင့်အကြောင်း ဖြူ သိပါတယ် နောက် မောင်မကြိုက်တာ ဖြူ မလုပ်တော့ဘူး ဟုတ်ပြီလား"

"ဖြူ မင်းမောင့်ကို စိတ်ဆိုးနေတာလား"

"စိတ်ဆိုးတယ် စိတ်ကောက်တယ် ဆိုတာက အခြေနေတစ်ခုပါ အခုက မောင်ကသဝန်အရမ်းတိုလွန်းနေလို့ ပါ"

"မောင် သဝန်တိုတယ်ဆိုတာ မင်းကိုချစ်လို့ ဆိုတာ မင်းနားလည်ပါ ဖြူ"

"နားလည်ပါတယ် နားလည် နားလည်ပေးခဲ့ပါတယ် ကျွန်မ သွားတော့မယ်"

"ဖြူ ဖြူ"

ထွက်သွားတဲ့ ဖြူကို လှမ်းခေါ်ရင်း ကျန်ခဲ့သူကတော့ ကျွန်တော်ရယ် ပါ။ ကျွန်တော့် နာမည်က ညီစေမင်း။ ကျွန်တော် သဝန်တိုတယ် ဆိုတာ သူ့ကို အရမ်းချစ်လို့ ပါ။ မိန်းမတွေက ခက်တယ်ဗျာ။

ဒီလို နဲ့ နှစ် အနည်းငယ် အကြာမှာ တော့ ညီစေမင်းနဲ့ အဖြူရောင်တို့ နှစ်ယောက် လက်ထပ်လိုက်ကြတော့သည် ။ ဒါပေမယ့် ညီစေမင်းရဲ့ သဝန်တိုမှုက ဘယ်တော့မှ ပြောင်းလဲ မသွားပေ။ ပိုပိုပြီးတော့ ဆိုးလာသည် ။

"ဖြူ မင်းဈေးသွားမလို့ လား"

"အင်းလေ မောင် ဟင်းချက်စရာလေး ဝယ်ရင်း တခြား လိုအပ်တာလေးပါ ဝယ်မလို့ "

"ဈေးသွားတာ မင်းရဲ့ ဆံပင်ကို ထုံးသွားပါလား ဘာလို့ စည်းသွားတာလဲ မင်းက အိမ်ထောင်သည် နော် အပျိုမဟုတ်ဘူးဆိုတာ သတိရဦး"

"မောင်ရယ် သဝန်တိုစရာ မရှိ တိုနေပြန်ပြီ မောင့် မိန်းမကိုလေ အိမ်ထောင်သည် မှန်း ဒီရပ်ကွက်တစ်ခုလုံးသိတယ် မောင်ရယ် ဖြူ အပေါ် သဝန်တိုတာလေး လျော့ပေးပါနော်"

"ဖြူ မောင်က ..."

"သိပြီ မောင်မပြောနဲ့ တော့ မောင်သဝန်တိုတာက ဖြူကိုချစ်လို့ ဒါပဲ မလား ဖြူ သွားတော့မယ် တော်ကြာ ဈေးနောက်ကျနေမယ်"

ဖြူလည်း မောင့်အား ပြောပြီးတာနဲ့ ဈေးသို့ ထွက်ခဲ့ လိုက်တော့သည်။ ။ လမ်းမှာ တော့ ဟူး ... မောင်တစ်ယောက်နဲ့ တော့ စိတ်ညစ်တာပါပဲ။ သို့နှင့် ဈေးထဲရောက်တော့ အသီးအရွက်တန်း အရင်သွားလိုက်တယ်။

"ဖြူ ဒီနေ့နည်းနည်း နောက်ကျတယ်နော်"

"ဟုတ်တယ် အစ်မရေ"

သူဝယ်နေကျ အရွက်သည် မိန်းမကြီးက ပြောခြင်းဖြစ်သည်။ ။

"ဖြူ ဒီနေ့ရော ဘာယူမလဲ"

"ဒီနေ့က ချဉ်ဟင်းချက်မှာ ဆိုတော့ ကန်စွန်းနဲ့ ချဉ်ပေါင် နှစ်ရာဖိုး လောက်ထည့်ပါ"

"ရမယ်"

ဈေးသည် မိန်းမကလည်း ကန်စွန်းနဲ့ ချဉ်ပေါင်ကို သေချာထုတ်ပိုး

ကာ ထည့်ပေးလိုက်သည်။ ။

"ဒီမှာ နှစ်ရာနော်"

"ဟုတ်ပြီ"

ဖြူလည်း အရွက်ဝယ်ပြီး သွားတော့ အသားဝယ်ရန် အသားတန်း
ဘက်ကို လာပြီး ငါးဝယ် လိုက်သည်။ ။ ငါးဝယ်ပြီးသော် တခြား လိုအပ်
တာလေးတွေ ဝယ်ပြီး ပြန်ခဲ့လိုက်တော့သည်။ ။

အိမ်ရောက်တော့ မောင်က သတင်းစာဖတ်နေသည်။ ။ သူ့ကိုမြင်
တော့ ...

"ပြန် လာပြီလား ဖြူ"

"အင်း ပြန် လာပြီ မောင်ရေ"

မောင်က ဖြူရဲ့ ဈေးခြင်းတောင်းကို လှမ်းကြည့်ကာ ...

"ဒီနေ့ ဘာချက်မှာ လဲ"

"ဒီနေ့ကတော့ ကန်စွန်းနဲ့ ချဉ်ပေါင်လေး ချက်မယ် ငါးကြော်မယ် င
ပိထောင်းမယ် ဒါပဲမောင်"

"ကောင်းသားပဲ မောင် အခန်းထဲမှာ ပဲ ရှိနေမယ်နော်"

"အင်းပါ မောင်"

မောင်ထွက်သွားတော့ ဖြူလည်း မီးဖိုခန်းထဲဝင်ကာ ချက်စရာ ရှိ
သည် များကို ပြင်ဆင်ကာ ချက်ပြုတ် နေလိုက်သည်။ ။ အားလုံးချက်ပြီး
သော် အဝတ်တွေလျှော်ရန် ရေချိုးခန်းထဲသို့ ဝင်ခဲ့လိုက်သည်။ ။

"မိဖြူ မိဖြူရေ"

ကျွန်မ အဝတ်နှစ်ထည်ပဲ လျှော်ရသေးတယ် ခေါ်သံကြောင့် လက်
ရေဆေးကာ ထွက်ခဲ့ လိုက်သည်။ ။

"လာပါပြီ အမေ"

အမေ ဆိုတာ ကျွန်မရဲ့ ယောက္ခမ ဖြစ်သည်။ ။

"အမေ ကျွန်မကိုခေါ်တာက ..."

အမေက ချဉ်ဟင်းအိုးကို လက်ညှိုးထိုးပြကာ ...

"နင် ဟင်းကို ဘယ်လိုချက်တာလဲ ပေါ့ရွတ်နေတာပဲ ဟင်းကို မ
မြည်းကြည့်ဘူးလား ဒီလိုဟင်းမျိုး ငါ့သားက ဘယ်လို သွားစားရမလဲ
နင့်လို ချွေးမမျိုးကိုတော့ တစ်ခါတစ်ခါမှာ စိတ်ပျက်မိတယ်"

အော် အမေရယ် ဟင်းလေး ပေါ့တာ ဆားခပ်လိုက် ရနေတာကို။

"ဟုတ် အမေ ကျွန်မ ဆားခပ်ပြီး ပြင်လိုက်ပါ့မယ် စောစောက မ
မြည်းလိုက်မိလို့ ပါ"

"ဟွန့် ..."

ကျွန်မသိပါတယ် အမေက ကျွန်မကို အခုထိ မုန်းနေသေးတာ။ အ
မေက ကျွန်မနဲ့ လက်ထပ်တာကို အခုထိကျေနပ်ပုံ မရသေးဘူးလေ။ အ
မေက ကျွန်မကို မောင့်ရှေ့ရောက်ရင် တမျိုး မောင့်ကွယ်ရာကျ တစ်မျိုး
အမျိုးမျိုး ဆက်ဆံ တတ်သော်လည်း ကျွန်မ မောင့်ကို ဘာမှ မပြောပါ။
ကျွန်မကြောင့် မောင့်ကို စိတ်မဆင်းရဲစေလို။

နေ့လယ် ထမင်းစားဝိုင်းတွင် တော့

"မောင်စားလို့ ကောင်းရဲ့ လား"

"ကောင်းပါ့ဗျာ"

"ကောင်းရမယ်လေ အမေ့ ချွေးမ လက်ရာပဲ"

အမေက မောင့်အရှေ့မှာ ကျွန်မကို ချီးကျူး စကားဆိုရင်း ကျွန်မကို မျက်စောင်း လှမ်းထိုးလိုက်သေးသည်။ ။ ကျွန်မ မသိသလိုပဲ နေခဲ့လိုက်သည်။ ။ ဖြူ ဘဝလည်း မလွယ်ပါလားနော်။ အားလုံး စားပြီးတော့ ပန်းကန်များ ဆေးနေစဉ် အမေက ဖြူ အနားလာကာ ...

"မိဖြူ ပန်းကန်တွေ ဆေးပြီးရင် ငါ့အခန်းထဲ လာခဲ့ ငါ့ကို နင်းနှိပ်ပြီးမှ ညည်းရဲ့ အခန်းကို ပြန်ကြားလား"

"ဟုတ် အမေ ဖြူဒါလေး သိမ်းပြီးရင် လာခဲ့ပါ့မယ်"

ဖြူ ညတိုင်း အမေ့ကို နှိပ်ပေးရတာပါ။ အမေ့ကို နှိပ်ပေးပြီးမှ ကိုယ့်အခန်းကိုယ် ဝင်ရသည်။ ။ ဖြူလည်း မီးဖိုချောင်ထဲ အကုန် သိမ်းဆည်းပြီးတာနဲ့ အမေ့ အခန်းသို့ လာကာ နှိပ်ပေး လိုက်တော့သည်။ ။ နှိပ်ပေးပြီးတော့ ကိုယ့်အခန်းကိုယ် ပြန်လာခဲ့ လိုက်တော့သည်။ ။ မောင်က သူ့ကိုကြည့်ကာ

"ဖြူရယ် ကြာလိုက်တာ"

"မောင်ရယ် ဖြူက အမေ့ကို နှိပ်ပေးနေလို့ ပါ မောင် သိရဲ့ သားနဲ့ "

"အင်းပါ"

ခဏကြာတော့ ...

"ဖြူ မင်းမောင့်ကို မောင့် ရင်သွေးလေး မမွေးပေးချင်ဘူးလား"

"မောင်ရယ် စောပါသေးတယ် ဖြူတို့ လက်ထပ်ထားတာ ကြာမှ မကြာသေးတာ"

"ဘာလဲ မင်းက ငါ့ကို မမွေးပေးချင်တာလား မင်းက အပျို လုပ်ချင်

နေတာလား"

"မဟုတ်တာပဲ မောင် ဖြူက ဘာလို့ အပျိုဖြစ်ချင်ရမှာ လဲ အချိန် တန်တော့ ကျွန်မ မောင့်အတွက် ကလေးရအောင် မွေးပါ့မယ် မောင် ကျွန်မကို အဲဒီလို မပြောပါနဲ့ "

"ဟွန့် မင်းတို့ မိန်းမတွေ ပြောလိုက်ရင် ဒီတိုင်းပဲ တော်ပြီ အိပ်တာပဲ ကောင်းတယ်"

ပြောပြောဆိုဆို တစ်ဖက်လှည့် အိပ်သွားတဲ့ မောင့်ကိုကြည့်ပြီး ကျွန်မ သက်ပြင်း ကိုသာ ချနေ မိတော့သည် ။ မလွယ်ပါလား မောင်ရယ်။ အဲဒီနောက် ကျွန်မလည်း မီးခလုတ်ပိတ်ကာ အိပ်လိုက် တော့သည် ။
